

og paa det Stade bliver jeg. Jeg bryder mig ikke om de saakaldte europæiske Lustinger, om de nymodens Ting, som ville føre os bort fra de gamle kjære Minder; jeg holder paa Forholdet mellem Konge og Folk, som jeg er oplært i. Jeg sad paa en Sten i 1848 og saae vore kjælle Soldater drage syngende i Krigen med freidigt Sind. Og hvorfor sang de? Fordi Enhver havde den Følelse, at den simple Mand her i Danmark var løftet op imellem de Adelsbaarne. For saadanne Minder vil jeg kæmpe, skjøndt jeg er daarlig udrustet til at tale i denne Sal. Jeg har sagt, at jeg ventede at høre Noget fra det nationalliberale Parti i denne Strid. Jeg har hørt en tiltalende Røst fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfæds (Nimnestad), men det er den eneste. Jeg har hørt en anden Røst, nemlig fra det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen); den syntes jeg ikke om; thi han sagde, at Landssthinget havde suldt saa vel Ret til at sige Nei som Folkethinget. Jeg er opvædt her paa Sjælland ved Leire, og i min Ungdom betød det i mit Moderemaal, naar man sagde „suldt saa vel“, lidt mere. Jeg gjentog derfor Ordet „suldt“, men det ærede Medlem gjentog da „suldt saa vel“. Jeg har forøvrigt et Horn i Siden paa det ærede Medlem fra gamle Dage. Det er 10 Aar, siden jeg hørte fra den Afkrog, hvor jeg boer, den Udtalelse af ham, at det er noget Særgeligt at være Soldat eller Officer i den danske Hær, fordi vi altid have Udsigt til at tabe. Den Gang saarede det mig, ikke fordi jeg tvivler om det ærede Medlems Sæderlighed og Fædrelandsfærlighed — Nei! Nei! — men fordi saadanne Ting ikke skulde siges, og saalænge jeg har den Ære at sidde her, kan det ærede Medlem være forvisset om, at saadanne Ord skulde ikke gaa upaataalte hen. Jeg siger altsaa, at jeg havde ventet, at der skulde ske Noget fra det Parti, der sidder her paa høire Side, men jeg har Intet hørt. Til Slutning skal jeg vende mig til det høie Ministerium. Jeg har sagt, at jeg har al Grund til takke den høierede Conseilspræsident, fordi han har talt alvorlig; han gjorde mig alvorlig; derfor siger jeg ham Tak. Jeg skal ogsaa sige, at hvis jeg havde Lov at raade, og dersom jeg havde nogen Indflydelse, som jeg naturligvis ikke har i dette Thing endnu og maaske ikke faaer, vilde jeg have været med til at gaa til Hans Majestæt vor allernaadigste Konge og bede ham give os et andet Ministerium. Nu skal jeg blot nævne det, men her vil jeg for mit personlige Bedømmende sige, at jeg kunde have Lyst til at bede det høie Ministerium om at bede Hs. Majestæt omgive sig med Raadgivere, som ogsaa dette Thing kunde have Lillid til. Derfor stemmer jeg, som jeg gjør i det foreliggende Tilfælde, fordi jeg kan ikke se Andet, end at, hvis Folkethinget forandrede sin Stilling og gav efter, lod

det den Prædiken finde Indgang: Hvis det danske Folkething ikke vil, saa skal det.

N. Andersen: Det forekommer mig, at det Foredrag, som det ærede Medlem for Møen holdt idag, har, som den høierede Formand ogsaa har bemærket, ingen videre praktisk Betydning. Den eneste praktiske Betydning, det kan have i dette Dieblis, er den, at det blev fremsat som en Ret Rettefærdighed for det høie Ministerium med Hensyn til, hvorledes det har at benytte den midlertidige Bevilling. Hvorvidt Ministeriet maatte mene at være forpligtet til at tage det ærede Medlems Udtalelser til Rettefærdighed, vil jo dog formentlig bero paa Ministeriets eget Skjøn, saa at, hvad det ærede Medlem har anført om, hvorledes han troede, at den midlertidige Bevilling maatte forstaaes og bruges, jo dog ikke vil kunne have anden Indflydelse end den, jeg allerede har tilladt mig at udtale, at det beror paa Ministeriet, hvorledes det forstaaer Bevillingen. Hvad dette Folkething kan gjøre med nogen Virkning, er jo kun det at anklage Ministeriet, hvis det bruger Bevillingen paa en Maade, som ikke forekommer Folkethinget at være den, hvorpaa det rettelig burde bruge den. Jeg skal tillade mig at sige et Par Ord i Anledning af den ærede sidste Talers Uttringer. Jeg vil nødvendigvis bedrøve det ærede Medlem yderligere, end jeg allerede ufriwillig skulde have gjort i det forrige Møde her i Salen, men naar det ærede Medlem nu sætter sit hele Fremtidshaab, som det synes, til de Nationalliberale her i Landet, forekommer det mig, at han gjorde bedre i at støtte dette Parti paa en anden Maade, end han synes at ville gjøre. Dernæst skal jeg tillade mig at minde det ærede Medlem om, at dengang det nationalliberale Parti var ved Magten her i Landet, var det netop det ærede Medlems politiske Venner, der gjorde det umuligt for det at fortsætte Regjeringen længer og derved bragte det deril, at den nuværende høie Regjering kom til Roret. Det kan være, at det havde været Høgere, om det ærede Medlems politiske Venner ikke havde gjort dette, men det sandt de nu rigtigt at gjøre dengang, og derfor maa det ærede Medlem snarere hos sine egne politiske Meningsfæller søge Støtten for, at dette Ministerium er kommet til Magten. Mener det ærede Medlem, at dette Ministerium er saa skadeligt for vort Fædreland, som han synes at mene, og tror han at kunne søge Hjælp mod dette Ministeriums skadelige Indflydelse paa Fædrelandet hos det nationalliberale Parti, er det ikke nok, at han udtaler saadan Røst til et enkelt Medlem af dette Parti her i Salen, men han maatte da støtte dette Parti paa en ganske anden Maade, end han synes at ville, idet han jo slutter sig til et Parti, der ogsaa er en Modstander af det saakaldte nationalliberale Parti. Det forekommer mig, at